

31989L0662

30.12.1989

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 395/13

DYREKTYWA RADY**z dnia 11 grudnia 1989 r.****dotycząca kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym w perspektywie wprowadzenia rynku wewnętrznego**

(89/662/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

Wspólnota ma przyjąć stopniowo w okresie do dnia 31 grudnia 1992 r. środki zmierzające do ustanowienia rynku wewnętrznego;

sprawne funkcjonowanie wspólnej organizacji rynku produktów zwierzęcych i produktów pochodzenia zwierzęcego wymaga usunięcia barier weterynaryjnych w rozwoju wewnątrzwspólnotowego handlu tymi produktami; pod tym względem, swobodny przepływ produktów rolnych jest podstawową cechą wspólnej organizacji rynków i powinien ułatwić racjonalny rozwój produkcji rolnej oraz optymalne wykorzystanie czynników produkcji;

w dziedzinie weterynarii przeprowadza się obecnie kontrole na granicach mające na celu ochronę zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

końcowym celem jest zapewnienie, że kontrole weterynaryjne są przeprowadzane tylko w miejscu wysyłki; osiągnięcie tego celu pociąga za sobą harmonizację podstawowych wymogów dotyczących ochrony zdrowia publicznego i zdrowia zwierząt;

mając na względzie zakończenie tworzenia rynku wewnętrznego, należy, do czasu osiągnięcia tego celu, położyć nacisk na kontrole przeprowadzane w miejscu wysyłki i na organizowanie kontroli, które mogą być przeprowadzane w miejscu przeznaczenia; takie rozwiązanie pociąga za sobą możliwość zrezygnowania z kontroli weterynaryjnych na granicach wewnętrznych Wspólnoty;

rozwiązanie to wymaga większej pewności kontroli weterynaryjnych przeprowadzanych przez państwo wysyłające; to ostatnie musi zapewnić, że kontrole weterynaryjne przeprowadzane są we właściwy sposób;

w państwie przeznaczenia można przeprowadzać wrywkowe kontrole weterynaryjne w miejscu ich przeznaczenia; jednakże w razie poważnego domniemania nieprawidłowości, można przeprowadzać kontrole weterynaryjne towarów w tranzycie;

do Państw Członkowskich należy określenie, w planie który przedstawia, sposobu, w jaki zamierzają przeprowadzać kontrole i czy plany te mają podlegać zatwierdzeniu przez Wspólnotę;

należy przewidzieć, jakie działania zostaną podjęte w przypadku gdy kontrola weterynaryjna wykaże, że przesyłka jest nieprawidłowa; w takiej sytuacji można wyróżnić trzy ewentualne rozwiązania: pierwsze przewiduje usunięcie nieprawidłowości w błędnych dokumentach; drugie ma na celu zapobieżenie niebezpieczeństwu, jeżeli stwierdzono epidemię choroby epizootycznej, poważnej choroby zakaźnej lub inny czynnik mogący powodować duże zagrożenie dla zwierząt lub dla zdrowia ludzkiego; trzecie natomiast stosuje się, jeżeli towary nie odpowiadają ustalonym wymaganiom z innych powodów niż wymienionych wyżej;

⁽¹⁾ Dz.U. C 225 z 31.8.1988, str. 4.

⁽²⁾ Dz.U. C 326 z 19.12.1988, str. 28.

⁽³⁾ Dz.U. C 56 z 6.3.1989, str. 7.

należy przewidzieć procedurę rozwiązywania konfliktów, które mogą powstać w związku z przesyłką pochodzącą z zakładu, ośrodka produkcyjnego lub przedsiębiorstwa;

należy przewidzieć środki ochronne; w tej dziedzinie, w szczególności ze względu na skuteczność, odpowiedzialność spoczywa przede wszystkim na Państwie Członkowskim wysyłającym; Komisja musi mieć możliwość szybkiego działania, szczególnie poprzez wizyty na miejscu i zastosowanie środków właściwych w zależności od sytuacji;

przepisy ustanowione w niniejszej dyrektywie, aby były skuteczne, muszą obejmować wszystkie towary, które w przypadku handlu wewnątrzwspólnotowego podlegają wymogom weterynaryjnym;

jednakże w odniesieniu do niektórych chorób epizootycznych, w Państwach Członkowskich nadal panują różne sytuacje sanitarne, do czasu przyjęcia podejścia wspólnotowego do metod zwalczania tych chorób, należy przejściowo odłożyć sprawę kontroli wewnątrzwspólnotowego handlu zwierzętami gospodarskimi i umożliwić kontrolę dokumentów podczas przewozu; uwzględniając obecny stan harmonizacji, do czasu przyjęcia reguł wspólnotowych, towary które nie podlegają jednolitym przepisom, powinny spełniać wymagania państwa przeznaczenia, pod warunkiem że są one zgodne z art. 36 Traktatu;

przepisy obowiązujących dyrektyw należy dostosować do nowych przepisów ustanowionych w niniejszej dyrektywie;

przepisy te powinny być ponownie sprawdzone przed końcem 1993 r.;

Komisji powinno być powierzone zadanie zastosowania środków w celu wykonania niniejszej dyrektywy; w tym celu procedury ścisłej i skutecznej współpracy między Komisją i Państwami Członkowskimi powinny być ustalone w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

Artykuł 1

Państwa Członkowskie zapewniają, aby kontrole weterynaryjne przeprowadzane na produktach pochodzenia zwierzęcego, które są objęte dyrektywami wymienionymi w załączniku A lub w art. 14 i które są przeznaczone do handlu, nie były już, z zastrzeżeniem art. 6, przeprowadzane na granicach, lecz zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Artykuł 2

Do celów niniejszej dyrektywy:

1) „Kontrola weterynaryjna” oznacza kontrolę fizyczną i/lub formalność administracyjną, którą stosuje się do produktów określonych w art. 1, zmierzającą bezpośrednio lub pośrednio do ochrony zdrowia ludzi i zwierząt;

2) „handel” oznacza handel towarami między Państwami Członkowskimi w rozumieniu art. 9 ust. 2 Traktatu;

3) „zakład” oznacza przedsiębiorstwo, które produkuje, magazynuje lub przetwarza produkty określone w art. 1;

4) „właściwy organ” oznacza centralny organ Państwa Członkowskiego, który jest kompetentny do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych lub jakiegokolwiek inny organ, któremu te kompetencje zostały przekazane;

5) „urzędowy lekarz weterynarii” oznacza lekarza weterynarii wyznaczonego przez właściwy organ centralny Państwa Członkowskiego.

ROZDZIAŁ I

Kontrole w miejscu pochodzenia

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby jedynymi produktami przeznaczonymi do handlu były produkty określone w art. 1, które otrzymano, sprawdzono, oznakowano i opatrzone etykietą zgodnie z regułami wspólnotowymi dla miejsca przeznaczenia i którym towarzyszy do ostatecznego odbiorcy świadectwo zdrowia, świadectwo zdrowia zwierząt lub jakiegokolwiek inny dokument przewidziany we wspólnotowych przepisach weterynaryjnych.

Zakłady pochodzenia zapewniają, poprzez stały nadzór własny, aby produkty odpowiadały wymaganiom akapitu pierwszego.

Z zastrzeżeniem obowiązków kontrolnych powierzonych urzędowemu lekarzowi weterynarii zgodnie z legislacją wspólnotową właściwe władze przeprowadzają regularne kontrole w zakładach, aby mieć pewność, że produkty przeznaczone do handlu spełniają wymagania wspólnotowe lub, w przypadkach określonych w ust. 3 niniejszego artykułu i w art. 14, spełniają wymagania Państwa Członkowskiego przeznaczenia.

Jeżeli istnieją podstawy uzasadniające podejrzenie niespełniania wymogów, właściwe władze przeprowadza niezbędne kontrole i jeżeli podejrzenia zostaną potwierdzone, stosują właściwe środki, włącznie z możliwością wycofania zatwierdzenia.

2. Jeżeli operacje transportowe wiążą się z kilkoma miejscami przeznaczenia, produkty muszą być pogrupowane na tyle partii, ile jest miejsc przeznaczenia. Każdej partii produktów musi towarzyszyć wymienione wyżej świadectwo lub dokument.

Jeżeli produkty określone w art. 1 są przeznaczone do wywozu do państwa trzeciego, operacja transportowa musi pozostawać pod dozorem celnym aż do miejsca wyjścia z terytorium Wspólnoty.

3. Państwa Członkowskie, które dokonują fakultatywnego przywozu z niektórych państw trzecich, powiadamiają Komisję i inne Państwa Członkowskie o istnieniu takiego przywozu.

Jeżeli na terytorium Wspólnoty przywożone są produkty przez Państwo Członkowskie, inne niż te wyżej określone, dane Państwo Członkowskie przeprowadza kontrolę dokumentów dotyczących ich pochodzenia i przeznaczenia zgodnie z art. 6 ust. 1.

Państwa Członkowskie przeznaczenia powinny zakazać dalszego wysyłania produktów, o których mowa, z ich terytorium chyba że są przeznaczone dla innego Państwa Członkowskiego stosującego tę samą opcję.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie wysyłające przedsiębiorą niezbędne środki w celu zapewnienia, że podmioty gospodarcze działają zgodnie z wymogami weterynaryjnymi na wszystkich etapach produkcji, przechowywania, wprowadzania do obrotu i przewozu produktów określonych w art. 1. Szczególnie zapewniają, że:

- produkty otrzymane zgodnie z dyrektywami określonymi w załączniku A są poddawane kontroli w ten sam sposób, z weterynaryjnego punktu widzenia w przypadku gdy są przeznaczone do handlu wewnątrzspółnotowego lub na rynek krajowy,
- produkty objęte załącznikiem B nie są wysyłane na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli nie można ich wprowadzić do obrotu na ich własnym terytorium z przyczyn uzasadnionych art. 36 Traktatu.

2. Państwa Członkowskie wysyłające przedsiębiorą właściwe administracyjne, prawne lub karne środki w celu zastosowania sankcji za wszelkie naruszenia przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub prawne, jeżeli stwierdzono, że reguły wspólnotowe zostały naruszone, szczególnie, jeżeli stwierdzono, że sporządzone świadectwa lub dokumenty nie odpowiadają stanowi faktycznemu produktów lub, że na produktach przystawiono pieczęcie zdrowia publicznego, które nie odpowiadają tym regułom.

ROZDZIAŁ II

Kontrole w miejscu przeznaczenia

Artykuł 5

1. Państwa Członkowskie przeznaczenia stosują następujące środki:

- a) Właściwe organy mogą sprawdzić w miejscu przeznaczenia towarów, poprzez wrywkowe, niedyskryminacyjne kontrole weterynaryjne, czy są spełniane wymogi art. 3; jednocześnie mogą pobrać próbki do badania.

Ponadto, jeżeli właściwy organ Państwa Członkowskiego tranzytu lub Państwa Członkowskiego przeznaczenia ma informację pozwalającą domniemywać naruszenie, kontrole mogą być przeprowadzane podczas przewozu towarów przez jego terytorium, włącznie z kontrolą zgodności w odniesieniu do środków transportu;

b) jeżeli produkty określone w art. 1 pochodzące z innego Państwa Członkowskiego są przeznaczone:

- dla zakładu, za który odpowiedzialność ponosi urzędowy lekarz weterynarii, ten ostatni musi zapewnić, że do tego zakładu dopuszczono tylko produkty spełniające wymagania art. 3 ust. 1 dotyczące znakowania i dokumentów towarzyszących, lub, w przypadku produktów określonych w załączniku B, takie produkty, którym towarzyszą dokumenty wymagane przez przepisy państwa przeznaczenia,
- dla zatwierdzonego pośrednika, który rozdziela partie towarów lub dla wielobranżowego przedsiębiorstwa handlowego, lub dla przedsiębiorstwa, które nie podlega stałemu nadzorowi, te powyższe muszą sprawdzić przed podzieleniem partii lub wprowadzeniem jej do obrotu, czy są znaki, świadectwa lub dokumenty określone w tiret pierwsze i powiadomić właściwy organ o wszelkich nieprawidłowościach lub odchyleniach,
- dla innych odbiorców, w szczególności w przypadku częściowego rozładowania partii towaru podczas przewozu, partii tej musi towarzyszyć, zgodnie z art. 3 ust. 1, oryginał świadectwa określony w tiret pierwsze.

Gwarancje, które muszą być dostarczone przez odbiorców określonych w tiret drugie i trzecie, określa się w umowie z właściwym organem podpisywanej podczas uprzedniej rejestracji przewidzianej w ust. 3. Właściwy organ przeprowadza kontrole wrywkowe w celu sprawdzenia zgodności z tymi gwarancjami.

2. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4 w przypadku gdy normy wspólnotowe przewidziane w regułach wspólnotowych nie zostały ustalone oraz w przypadku przewidzianym w art. 14, Państwo Członkowskie przeznaczenia może wymagać, w poszanowaniu postanowień ogólnych Traktatu, stosowania przez zakłady pochodzenia obowiązujących norm zgodnie z przepisami krajowymi danego Państwa Członkowskiego. Państwo Członkowskie pochodzenia zapewnia, że produkty, których to dotyczy, są zgodne z tymi wymaganiami.

3. podmioty, które otrzymują dostawy produktów z innego Państwa Członkowskiego lub, które całkowicie rozdzielają partię takich produktów:

- a) podlegają, jeżeli zażąda tego właściwy organ, uprzedniej rejestracji;
- b) prowadzą rejestr, w którym zapisywane są takie dostawy;
- c) muszą, jeżeli zażądają tego właściwe władze, zawiadamiać o przywozie produktów z innego Państwa Członkowskiego w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia kontroli określonych w ust. 1;
- d) zachowują przez okres przynajmniej sześciu miesięcy, określony przez właściwe władze, świadectwo zdrowia lub dokumenty określone w art. 3 w celu przedstawienia właściwym władzom, gdyby tego zażądały.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

5. Rada, stanowiąc na podstawie sprawozdania Komisji wraz z propozycjami zmian, w ciągu trzech lat od czasu wykonania niniejszej dyrektywy dokonuje ponownego przeglądu niniejszego artykułu.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie zapewniają, aby podczas kontroli przeprowadzanych w miejscach, do których produkty z państw trzecich mogą być przywożone na terytorium Wspólnoty, takich jak porty, lotniska i przejścia graniczne z państwami trzecimi, stosowane były następujące środki:

- a) kontrola dokumentacji dotyczącej pochodzenia produktów;
- b) jeżeli produkty przywożone są z państw trzecich, produkty te należy wysłać pod dozorem celnym do punktów kontroli w celu przeprowadzenia kontroli weterynaryjnej.

Produkty określone w załączniku A nie mogą przejść przez odprawę celną, jeżeli kontrole wykażą, że nie odpowiadają one regułom wspólnotowym.

Produkty określone w załączniku B oraz te, które są przedmiotem przywozu fakultatywnego zgodnie z art. 3 ust. 3, które po sprowadzeniu na terytorium Wspólnoty mają być wysłane do innego Państwa Członkowskiego, muszą:

- albo być poddane kontroli weterynaryjnej w celu stwierdzenia ich zgodności z przepisami Państwa Członkowskiego przeznaczenia,
- albo, tylko po wzrokowej kontroli w celu stwierdzenia zgodności między dokumentami i produktami, być wysłane pod dozorem celnym do miejsca przeznaczenia, gdzie należy przeprowadzić kontrolę weterynaryjną;

- c) produkty pochodzenia wspólnotowego podlegają przepisom dotyczącym kontroli ustanowionym w art. 5.

2. Jednakże od dnia 1 stycznia 1993 r., na zasadzie odstąpienia od ust. 1, wszystkie produkty przewożone regularnymi bezpośrednimi środkami transportu łączącymi dwa punkty geograficzne Wspólnoty podlegają przepisom inspekcji ustanowionym w art. 5.

Artykuł 7

1. Jeżeli podczas kontroli przeprowadzanej w miejscu docelowym przesyłki lub podczas przewozu właściwe władze Państwa Członkowskiego stwierdzą:

- a) obecność czynników odpowiedzialnych za chorobę wymienioną w dyrektywie 82/894/EWG ⁽¹⁾, ostatnio zmienionej decyzją Komisji 89/162/EWG ⁽²⁾, chorobę odzwierzęcą lub inną chorobę, lub jakkolwiek inny czynnik, który może stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt lub ludzi lub że dane produkty pochodzą z terenów na których panuje choroba epizootyczna, zarządzają one, z wyjątkiem aspektów zdrowia zwierząt w przypadku produktów poddawanych jednej z obróbek określonych w art. 4 dyrektywy 80/215/EWG ⁽³⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/660/EWG ⁽⁴⁾, zniszczenie tej partii lub wykorzystanie w inny sposób ustanowiony w regułach wspólnotowych.

Koszty związane ze zniszczeniem partii towaru ponosi nadawca lub jego przedstawiciel.

Właściwe organy Państwa Członkowskiego przeznaczenia niezwłocznie powiadamiają teleksem właściwe władze innych Państw Członkowskich i Komisję o wynikach kontroli i o podjętych decyzjach oraz powodach takich decyzji.

Dopuszcza się stosowanie środków ochronnych przewidzianych w art. 9.

Ponadto, na żądanie Państwa Członkowskiego i zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, w celu działania w sytuacji nieprzewidzianej w legislacji wspólnotowej, Komisja może przyjąć jakiegokolwiek środki konieczne do przyjęcia uzgodnionego działania przez Państwa Członkowskie;

- b) że towary nie spełniają warunków przewidzianych w dyrektywach Wspólnoty lub w przypadku braku decyzji w sprawie norm wspólnotowych przewidzianych przez te dyrektywy, przez normy krajowe, mogą one, pod warunkiem że względy zdrowotne i zdrowia zwierząt na to pozwalają, dać odbiorcy lub jego przedstawicielowi wybór między:
 - zniszczeniem towarów, lub
 - wykorzystaniem towarów do innych celów, włącznie ze zwrotem ich z upoważnienia właściwych organów do państwa zakładu, z którego pochodzą.

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1987, str. 58.

⁽²⁾ Dz.U. L 61 z 4.3.1989, str. 48.

⁽³⁾ Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 35.

Jednakże, jeżeli w świadectwie lub dokumentach stwierdzono nieprawidłowości, nadawca musi otrzymać okres oczekiwania przed odwołaniem się do tej ostatniej możliwości.

2. Zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 18, Komisja opracowuje wykaz czynników i chorób określonych w ust. 1 oraz szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 8

1. W przypadkach przewidzianych w art. 7 właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia bezzwłocznie kontaktują się z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego wysyłającego. Te ostatnie organy stosują wszelkie niezbędne środki i zawiadamiają właściwe władze pierwszego Państwa Członkowskiego o rodzaju przeprowadzonych kontroli i podjętych decyzjach oraz o ich uzasadnieniu.

Jeżeli władze pierwszego Państwa Członkowskiego obawiają się, że takie środki są niewłaściwe, właściwe władze obydwu Państw Członkowskich wspólnie poszukają sposobów poprawy sytuacji; jeżeli będzie to właściwe, może dojść do inspekcji na miejscu.

W przypadku, gdy kontrole przewidziane w art. 7 wykazą powtarzające się nieprawidłowości, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia powiadamiają Komisję i departamenty weterynaryjne innych Państw Członkowskich.

Komisja, na żądanie właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, uwzględniając rodzaj stwierdzonego naruszenia, może:

- wysłać misję inspekcyjną do danego zakładu, lub
- poinstruować urzędowego lekarza weterynarii, którego nazwisko znajduje się na liście przygotowanej przez Komisję na wniosek Państw Członkowskich i którego zaakceptują różne zainteresowane strony, aby sprawdził stan faktyczny w danym zakładzie,
- zażądać od właściwych władz zintensyfikowania pobieranie próbek produktów z danego przedsiębiorstwa.

Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach kontroli.

W przypadku zastosowania tych środków w celu usunięcia powtarzających się nieprawidłowości w zakładzie, Komisja obciąża zakład wszystkimi kosztami poniesionymi w związku ze stosowaniem przepisów przewidzianych w powyższe tiret.

Do czasu zebrania informacji przez Komisję, Państwo Członkowskie wysyłające powinno na żądanie Państwa Członkowskiego miejsca przeznaczenia wzmocnić kontrole produktów pochodzących z zakładu i jeżeli istnieją poważne przyczyny uzasadnione względami zdrowotnymi zwierząt lub ludzi, wycofać zatwierdzenie.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze swojej strony zaostrzyć kontrole produktów pochodzących z tego samego przedsiębiorstwa.

Na żądanie jednego z dwóch zainteresowanych Państw Członkowskich – jeżeli nieprawidłowości zostały potwierdzone przez opinię biegłego – Komisja musi, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17, zastosować właściwe środki, które mogą zmierzać do upoważnienia Państw Członkowskich do tymczasowego zakazu sprowadzania na ich terytoria produktów pochodzących z tego zakładu. Środki te należy potwierdzić lub jak najszybciej ponownie zbadać zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17.

Ogólne zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na istniejące, na mocy obowiązujących ustawodawstw w Państwach Członkowskich, prawo odwoływania się od decyzji właściwych władz.

Decyzje podjęte przez właściwy organ Państwa Członkowskiego przeznaczenia i przyczyny tych decyzji należy podać nadawcy lub jego przedstawicielowi oraz właściwym władzom Państwa Członkowskiego wysyłającego.

Jeżeli nadawca lub jego przedstawiciel zażądają tego, należy im przekazać na piśmie wspomniane decyzje i oraz ich uzasadnienie wraz z pouczeniem o prawie odwołania się, przysługującego mu na mocy prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim przeznaczenia oraz stosowanej procedury i terminów.

Jednakże w razie sporu i z zastrzeżeniem wymienionego wyżej prawa odwołania się, dwie zainteresowane strony mogą, jeżeli to uzgodnią, w okresie nie dłuższym niż jeden miesiąc, poddać spór ocenie eksperta, którego nazwisko znajduje się na liście ekspertów Wspólnoty sporządzonej przez Komisję. Koszty konsultacji z ekspertem ponosi Wspólnota.

Ekspert wydaje opinię w okresie nie dłuższym niż 72 godziny. Strony podporządkowują się opinii eksperta, w poszanowaniu wspólnotowych przepisów weterynaryjnych.

3. Koszty zwrotu przesyłki, ich przechowywania lub przeznaczenia ich do innego użytku, albo zniszczenia ponosi odbiorca.

ROZDZIAŁ III

Przepisy wspólne

Artykuł 9

1. Każde Państwo Członkowskie niezwłocznie powiadamia inne Państwa Członkowskie i Komisję o wszelkich epidemiach na swoim terytorium innych niż epidemie chorób określonych w dyrektywie 82/894/EWG, o zoonozach, chorobach lub innych czynnikach mogących stanowić poważne zagrożenie dla zwierząt lub dla zdrowia ludzkiego.

Państwo Członkowskie pochodzenia niezwłocznie wprowadza środki kontroli lub zapobiegawcze przewidziane w regulach wspólnotowych, w szczególności określenie stref buforowych przewidzianych w tych regulach lub przyjmuje inne środki, które uzna za właściwe.

Państwo Członkowskie przeznaczenia lub tranzytu, które podczas kontroli określonej w art. 5, stwierdziło istnienie jednej z chorób lub czynników określonych w akapicie pierwszym, może, w razie konieczności, zastosować środki zapobiegawcze przewidziane w regulach wspólnotowych.

Do czasu przyjęcia środków zgodnie z ust. 4, Państwo Członkowskie przeznaczenia może ze względu na poważne przyczyny zdrowotne ludzi i zwierząt zastosować tymczasowe rozwiązania ochronne w odniesieniu do zakładów lub w przypadku choroby epizootycznej w odniesieniu do obszaru ochronnego przewidzianego w zasadach wspólnotowych.

O środkach zastosowanych przez Państwa Członkowskie należy bezzwłocznie powiadomić Komisję i inne Państwa Członkowskie.

2. Na żądanie Państwa Członkowskiego określonego w ust. 1 akapit pierwszy lub z inicjatywy Komisji, jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może natychmiast udać się na miejsce w celu sprawdzenia, we współpracy z właściwymi organami, jakie środki zastosowano, i wydania opinii na temat tych środków.

3. Jeżeli Komisji nie poinformowano o zastosowanych środkach lub, jeżeli Komisja uzna zastosowane środki za niewystarczające, może ona we współpracy z zainteresowanym Państwem Członkowskim i do czasu posiedzenia Stałego Komitetu Weterynaryjnego, zastosować tymczasowe środki ochronne odnośnie do produktów pochodzących z regionu dotkniętego chorobą epizootyczną lub z danego zakładu. Środki te należy jak najszybciej przedłożyć Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu w celu zatwierdzenia, zmiany lub odwołania zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 17.

4. W każdym przypadku, Komisja przy najbliższej okazji dokonuje przeglądu sytuacji w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego. Komisja przyjmuje niezbędne środki w odniesieniu do produktów określonych w art. 1 oraz jeżeli wymaga tego sytuacja w odniesieniu do produktów pochodzących z tych produktów lub z nich wytworzonych, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 17 Komisja monitoruje sytuację i, stosując tę samą procedurę, zmienia lub unieważnia podjętą decyzję w zależności od rozwoju sytuacji.

5. szczególne zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności wykaz zoonoz lub czynników, które mogą stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego, przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 18.

Artykuł 10

Każde Państwo Członkowskie i Komisja wyznaczają departament weterynaryjny lub departamenty weterynaryjne odpowiedzialne za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych i za współpracę z departamentami kontroli innych Państw Członkowskich.

Artykuł 11

Państwa Członkowskie również zapewniają, aby urzędnicy ich departamentów weterynaryjnych, jeżeli będzie to stosowne we współpracy z urzędnikami innych departamentów w tym celu upoważnionych, mogli w szczególności:

- przeprowadzać inspekcje lokali, biur, laboratoriów, instalacji, środków transportu, zakładów i urzędów, środków służących do utrzymania czystości i konserwacji, procedur stosowanych przy produkcji i przetwarzaniu produktów oraz znakowania i etykietowania, oraz prezentowania tych produktów,
- przeprowadzać kontrole, aby stwierdzić, czy pracownicy spełniają wymagania ustanowione w tekstach określonych w załączniku A,
- pobierać próbki produktów, które są posiadane w celu magazynowania, wprowadzania do obrotu lub przewozu,
- sprawdzać dokumentację lub nośniki informatyczne istotne dla kontroli prowadzonych w wyniku środków stosowanych na podstawie art. 3 ust. 1.

W tym celu kontrolowane przedsiębiorstwa muszą zapewnić im współpracę niezbędną do wykonywania ich obowiązków.

Artykuł 12

1. W dyrektywie 64/433/EWG⁽¹⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/657/EWG⁽²⁾, skreśla się art. 8 ust. 3 i art. 10–11.

2. W dyrektywie 71/118/EWG⁽³⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 88/657/EWG, skreśla się art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 9–11.

3. W dyrektywie 74/461/EWG⁽⁴⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 87/489/EWG⁽⁵⁾ wprowadza się następujące zmiany:

- i) skreśla się art. 5 ust. 2–5 oraz art. 6 i 8;
- ii) w art. 8a odniesienie do art. 8 zastępuje się odniesieniem do art. 9 dyrektywy 89/662/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 2012/64.

⁽²⁾ Dz.U. L 382 z 21.12.1988, str. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 8.3.1971, str. 23.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 280 z 3.10.1987, str. 28.

4. W dyrektywie 77/99/EWG ⁽¹⁾, ostatnio zmienionej dyrektywą 89/227/EWG ⁽²⁾, skreśla się art. 7 ust. 3 oraz art. 12 i 16.

5. W dyrektywie 80/215/EWG wprowadza się następujące zmiany:

i) skreśla się art. 5 ust. 2–5 oraz art. 6 i 7;

ii) w art. 7a odniesienie do art. 7 zastępuje się odniesieniem do art. 9 dyrektywy 89/662/EWG.

6. W dyrektywie 85/397/EWG ⁽³⁾, ostatnio zmienionej rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 ⁽⁴⁾, skreśla się art. 5 ust. 3 i 4 oraz art. 7, 8 i 12.

7. W dyrektywie 88/657/EWG skreśla się art. 10 ust. 1 i 3.

8. W dyrektywie 89/437/EWG ⁽⁵⁾ skreśla się art. 8 i 9.

9. W załączniku B do dyrektywy 72/462/EWG ⁽⁶⁾ w świadectwie dodaje się wyrazy: „nazwa i adres pierwszego odbiorcy przesyłki”.

Artykuł 13

1. W dyrektywach 64/433/EWG i 71/118/EWG dodaje się art. 19 w brzmieniu:

„Artykuł 19

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG ^(*) dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

(*) Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

2. W dyrektywach 72/461/EWG i 80/215/EWG dodaje się art. 15 w brzmieniu:

„Artykuł 15

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG ^(*) dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

(*) Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

3. W dyrektywie 77/99/EWG dodaje się art. 24 w brzmieniu:

„Artykuł 24

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG ^(*) dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

(*) Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

4. W dyrektywach 85/397/EWG i 88/657/EWG dodaje się art. 18 w brzmieniu:

„Artykuł 18

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG ^(*) dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

(*) Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

5. W dyrektywie 88/437/EWG dodaje się art. 17 w brzmieniu:

„Artykuł 17

Przepisy ustanowione w dyrektywie 89/662/EWG ^(*) dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzwspólnotowym mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego stosuje się w szczególności w odniesieniu do kontroli w miejscu pochodzenia, do organizacji i następstw kontroli, które mają być przeprowadzone przez Państwo Członkowskie przeznaczenia oraz do środków ochronnych, które mają być wprowadzone.

(*) Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.”

Artykuł 14

Do dnia 31 grudnia 1992 r. handel produktami wymienionymi na wykazie stanowiącym załącznik B podlega, do czasu przyjęcia reguł wspólnotowych, przepisom dotyczącym kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, w szczególności przepisom ustanowionym w art. 5 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85.

⁽²⁾ Dz.U. L 93 z 6.4.1989, str. 25.

⁽³⁾ Dz.U. L 226 z 24.8.1985, str. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 362 z 31.12.1985, str. 8.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 87.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28.

Państwa Członkowskie powiadomią przed datą ustanowioną w art. 19 o warunkach i procedurach obecnie stosowanych w handlu produktami określonymi w akapicie pierwszym.

Rada, stanowiąc na wniosek Komisji, ustali do dnia 31 grudnia 1991 r. ostateczne regulacje stosowane w handlu produktami wymienionymi na wykazie stanowiącym załącznik. B.

Artykuł 15

W art. 9 dyrektywy 64/432/EWG⁽¹⁾ dodaje się punkt w brzmieniu:

„2a. Jeden lub więcej przedstawicieli Komisji może, na żądanie Państwa Członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, udać się natychmiast na miejsce w celu sprawdzenia, we współpracy z właściwymi organami, jakie środki zastosowano, i wydania opinii na temat tych środków.”

Artykuł 16

1. Państwo Członkowskie przedkłada Komisji nie później niż trzy miesiące przed datą ustanowioną w art. 19 ust. 1 program ustalający krajowe środki, jakie należy zastosować, aby osiągnąć cel niniejszej dyrektywy, w szczególności częstotliwość kontroli.

2. Komisja zbada programy przekazane jej przez Państwa Członkowskie zgodnie z ust. 1.

3. Corocznie, począwszy od 1991 r., Komisja kieruje do Państw Członkowskich zalecenie dotyczące programu kontroli na następny rok; Stały Komitet Weterynaryjny wcześniej wyrazi swoją opinię na temat tego zalecenia. Zalecenie może podlegać późniejszym zmianom.

Artykuł 17

1. Gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy są bezzwłocznie przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją 68/361/EWG⁽²⁾.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przedsięwziąć. Komitet wyraża opinię o projekcie w ciągu dwóch dni. Opinia przyjmowana jest większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada podejmuje na wniosek Komisji.

Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje przewidziane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przedsięwzięte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie okresu 15 dni od daty przedłożenia wniosku Radzie, Rada nie podjęła działań, Komisja przyjmuje proponowane środki, o ile Rada nie sprzeciwiła się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

Artykuł 18

1. Gdy procedura ustanowiona w niniejszym artykule ma być zastosowana, sprawy są bezzwłocznie przedstawiane przez przewodniczącego, z jego inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu (zwanemu dalej „Komitetem”) ustanowionemu decyzją 68/361/EWG.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada Komitetowi projekt środków, które należy przedsięwziąć. Komitet wyraża opinię o projekcie w terminie wyznaczonym przez przewodniczącego zależnie od pilności sprawy. Opinia przyjmowana jest większością głosów określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu w przypadku decyzji, które Rada podejmuje na wniosek Komisji. Głosy przedstawicieli Państw Członkowskich w ramach Komitetu są ważone w sposób określony w tym artykule. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje rozpatrywane środki, jeżeli są one zgodne z opinią Komitetu.

4. Jeżeli przewidziane środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub w przypadku braku opinii, Komisja bezzwłocznie przedkłada Radzie wniosek w sprawie środków, jakie powinny zostać przedsięwzięte.

Rada stanowi większością kwalifikowaną.

Jeżeli, po upływie trzech miesięcy od daty przedłożenia wniosku Radzie, Rada nie podjęła działań, Komisja przyjmuje proponowane środki i bezzwłocznie je stosuje, o ile Rada nie sprzeciwiła się przyjęciu tych środków stanowiąc zwykłą większością głosów.

⁽¹⁾ Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.

⁽²⁾ Dz.U. L 255 z 18.10.1968, str. 23.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy przejściowe i końcowe*Artykuł 19*

1. Przed dniem 31 grudnia 1990 r. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów w sprawie wniosku Komisji dotyczącego kontroli weterynaryjnych w wewnątrzwspólnym handlu żywymi zwierzętami.

Przed datą określoną w akapicie pierwszym, Rada stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, podejmuje decyzje o przepisach i ogólnych zasadach mających zastosowanie do kontroli przywozu produktów z państw trzecich. W ten sam sposób należy przed tą datą ustalić punkty kontroli na zewnętrznych granicach oraz wymagania, którym muszą odpowiadać te punkty.

2. Przed dniem 31 grudnia 1992 r. Rada dokonuje przeglądu przepisów niniejszej dyrektywy na podstawie sprawozdania Komisji na temat zdobytych doświadczeń oraz stosowanych wniosków w sprawie, których Rada podejmuje decyzje kwalifikowaną większością.

Artykuł 20

Do dnia 31 grudnia 1992 r., w celu umożliwienia stopniowego wprowadzania procedur kontroli przewidzianych w niniejszej dyrektywie, Państwa Członkowskie mogą, na zasadzie odstąpienia od art. 5 ust. 1:

- nadal dokonywać kontrole dokumentacji mięsa i produktów z niego pochodnych podczas transportu, aby zapewnić zgodność ze szczególnymi wymaganiami przewidzianymi w regulach wspólnotowych dotyczących pryszczycy i pomoru świń,

- prowadzić podczas transportu kontrole dokumentacji produktów przeznaczonych dla nich, przywożonych z państw trzecich.

Artykuł 21

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną na wniosek Komisji, ustali przed dniem 1 października 1992 r., jakie przepisy będą miały zastosowanie po wygaśnięciu przepisów przejściowych ustanowionych w art. 20.

Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie ustalonym decyzją, którą należy uchwalić przed dniem 31 grudnia 1990 r. zgodnie z art. 19 ust. 1 akapit drugi, lecz nie później niż do dnia 31 grudnia 1991 r.

Jednakże Republika Grecka ma kolejny okres trwający jeden rok celem dostosowania się do niniejszej dyrektywy.

Artykuł 23

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 11 grudnia 1989 r.

W imieniu Rady

H. NALLET

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Przepisy weterynaryjne

- Dyrektywa Rady 64/433/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem (Dz.U. L 121 z 29.7.1964, str. 2012/64), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/657/EWG (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 3),
- Dyrektywa Rady 71/118/EWG z dnia 15 lutego 1971 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel świeżym mięsem drobiowym (Dz.U. L 55 z 8.3.1971, str. 23), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/657/EWG (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 3),
- Dyrektywa Rady 72/461/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy świeżym mięsem (Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 24), ostatnio zmieniona dyrektywą 87/489/EWG (Dz.U. L 280 z 3.10.1987, str. 28),
- Dyrektywa Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. L 26 z 31.1.1977, str. 85), ostatnio zmieniona dyrektywą 89/277/EWG (Dz.U. L 93 z 6.4.1989, str. 25),
- Dyrektywa Rady 80/215/EWG z dnia 22 stycznia 1980 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy produktami mięsnymi (Dz.U. L 47 z 21.2.1980, str. 4), ostatnio zmieniona dyrektywą 88/660/EWG (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 35),
- Dyrektywa Rady 85/397/EWG z dnia 5 sierpnia 1985 r. w sprawie zdrowia i problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na wewnątrzwspólnotowy handel mlekiem poddanym obróbce termicznej (Dz.U. L 226 z 24.8.1985, str. 13), ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3768/85 z 20.12.1985 (Dz.U. L z 31.12.1985, str. 8),
- Dyrektywa Rady 88/657/EWG z dnia 14 grudnia 1988 r. ustanawiająca wymogi dla produkcji i handlu mięsem mielonym, mięsem w kawałkach mniejszych niż 100 gram oraz przetworów mięsnych (Dz.U. L 382 z 31.12.1988, str. 3) ⁽¹⁾,
- Dyrektywa Rady 89/437/EWG z dnia 20 czerwca 1989 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu produktów jajecznych (Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 87) ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Z dniem 1 stycznia 1992 r.

ZAŁĄCZNIK B

Produkty niepodlegające harmonizacji we Wspólnocie, lecz będące przedmiotem handlu, podczas którego zostaną poddane kontrolom przewidzianym w niniejszej dyrektywie

Produkty pochodzenia zwierzęcego objęte załącznikiem II do Traktatu:

- mięso królicze i dziczyzna,
 - surowe mleko i przetwory mleczne,
 - produkty akwakultury przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - produkty rybołówstwa przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - żywe małże przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - produkty mięsne z królików i dziczyzny,
 - krew,
 - topiony tłuszcz zwierzęcy, skwarki i produkty uboczne topienia,
 - miód,
 - ślimaki przeznaczone do spożycia przez ludzi,
 - żabie udka przeznaczone do spożycia przez ludzi.
-